

Jednorožec z Útulku

Romana Metelková

„Vztahy, iluze a jeden Jednorožec, co ví svoje.“

DOPORUČENÍ
PRO ČTENÁŘE
VHODNÉ I NA WC

● ■ pointa

Jednorožec z Útulku

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

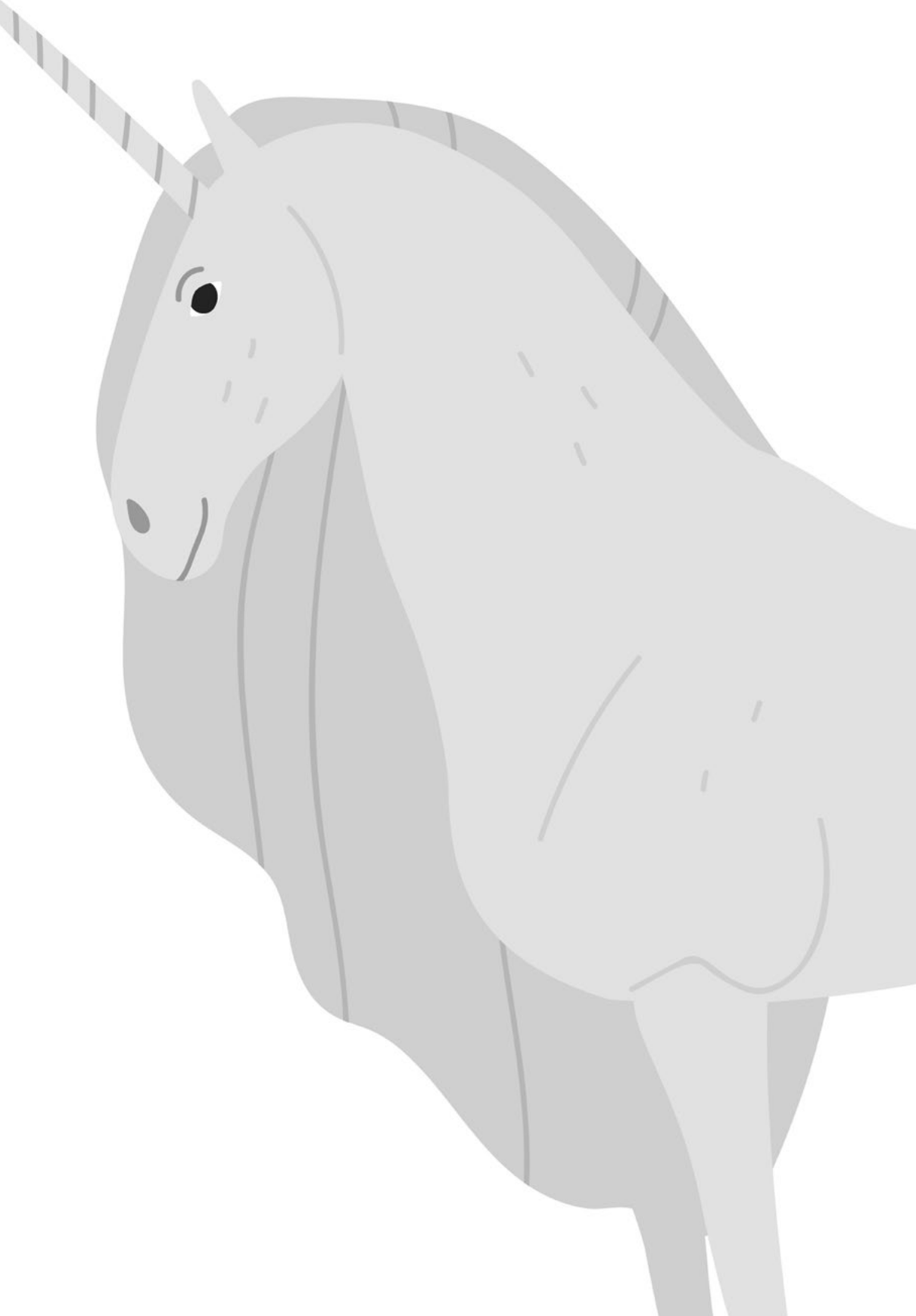
Romana Metelková
Jednorožec z Útulku – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

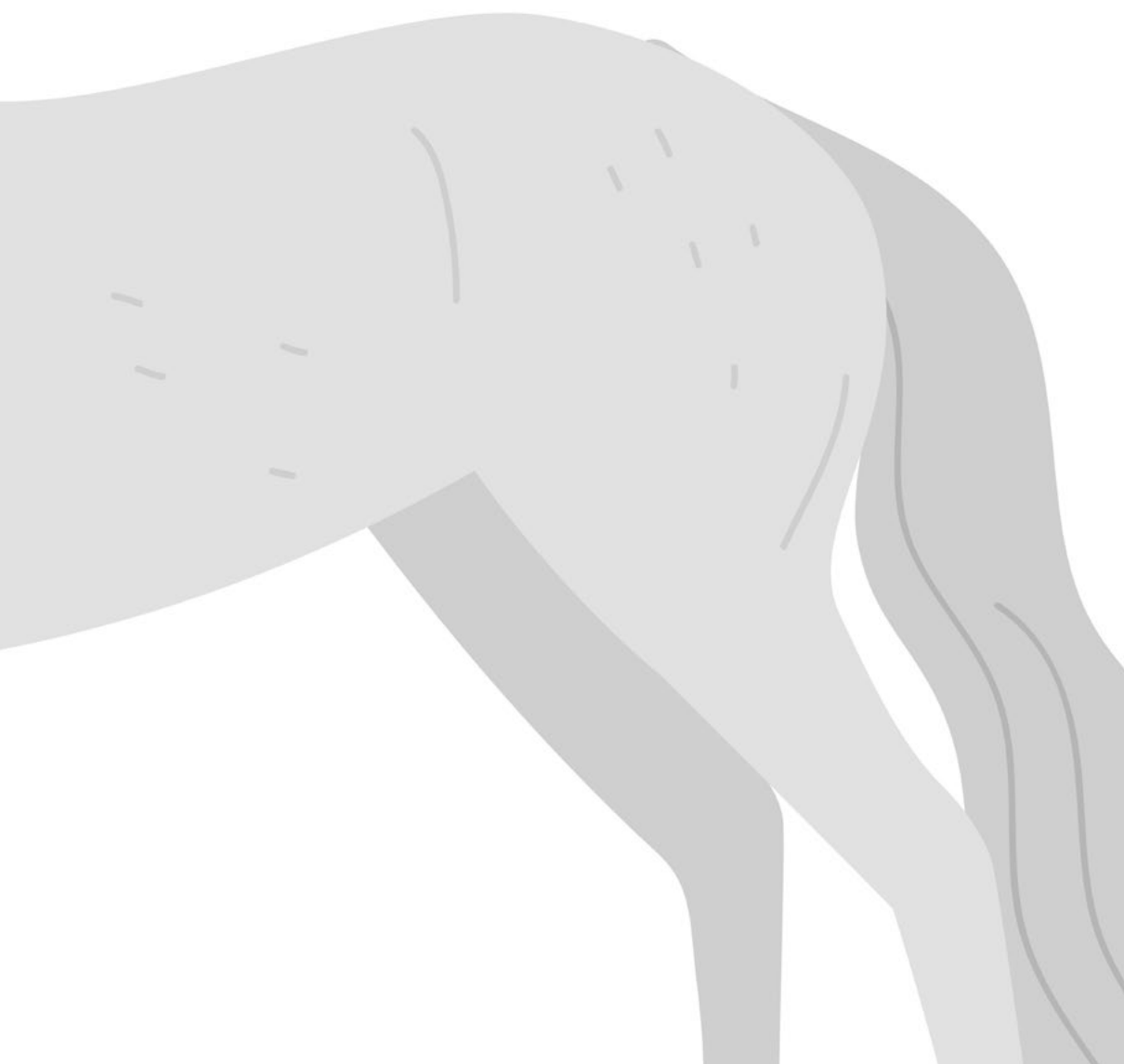
Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Jednorožec z Útulku

Romana Metelková

*Děkuji za víru, podporu a odvahu stát při mně i tehdy,
když jsem si nebyla jistá ani poslední tečkou.*

Jednorožec si to pamatuje. A já taky.

*Podpořit knihu je dar. Nechat své jméno vstoupit do jejího
příběhu je důvěra. A tu беру vážně.*

Velké díky patří:

Anna Holá

Josef Hrdina

Petr Petr

David Špičák

Miroslav Metelka

*Jako malá jsem čekala, že mi do života
přijde Jednorožec.
Nepřišel.
Přišel až po padesátce.
A s přechodem.
Vesmír má smysl pro humor.
Já už naštěstí taky ❤️*

Jednorožec z Útulku

Pohádka pro ty, co už dávno vědí, že kouzla se nedějí jen tak.

A že si pro ně občas musíš dojít blátem. Klidně v teplákách.

Útulek je místo pro lidi, co už mají dost chytrých knih o tom, jak být lepší verzí sebe sama.

Není to kniha o dokonalých lidech.

Je o lidech skutečných.

Trochu rozbitých.

Všelijak slepovaných.

Unavených, vtipných a překvapivě statečných.

O těch, co i přes všechno jdou dál.

Někdy hrdě.

Někdy po čtyřech.

Někdy jen proto, že už je blbý to zabalit.

Možná to nebylo lehký.

Možná nemáme všechno srovnaný.

Možná nemáme mapu ani ideální minulost.

Ale jsme tady.

To dnes stačí.

Jo. A říká se, že tu žije Jednorožec.

Ale upřímně... **to není to nejdivnější, co tu potkáš.**

Držíš v ruce knihu, která ti nebude slibovat, že najdeš vnitřní klid, sedm čaker a tři jednorožce, co tě po duze odnesou do ráje sebelásky.

Tím, že jsi ji otevřel, jsi totiž právě vešel dovnitř.

Do Útulku.

Nebudu ti říkat, jak žít. Protože ty už žiješ.

A to je občas takovej masakr, že si za to zasloužíš spíš medaili než další seznam úkolů.

Tady tě nikdo nebude nutit být lepší verzí sebe sama. Maximálně ti Jednorožec prdne duhu do kafe.

Útulek je místo, kde končí všechno, co jsme neutáhli, nezvládli nebo prostě posrali.

Místo, kde se s tím nemusíš tvářit důstojně.

Tohle není kniha s návodem. Nečekej deset kroků ke štěstí.

Krok jedna: přestaň číst články o tom, jak být lepší verzí sebe.

Krok dva: nezabíjej nikoho. Zatím.

Tady najdeš objetí.

Občas facku, která bolí, ale šeptá:

„Hele. Jsi dobřej. I s tím bordelem.“

Protože život je směšně vážnej. A vážně směšnej.

A stejně ho máme rádi. Aspoň občas.

V pauzách mezi zhroucením a dalším pokusem o novej začátek, kterej stejně skončí u seriálu a sušenek.

Tak vítej.

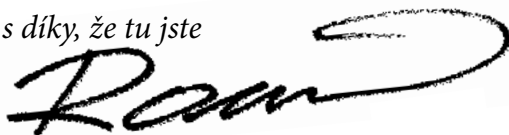
Mezi lidmi, co si dělají srandu sami ze sebe, protože to je jediná jistota, která fakt funguje.

A navíc – smát se sám sobě je zadarmo.

Terapie už ne.

PS: Musím přiznat, že jsem za rok a půl psaní Útulku prošla všemi fázemi autorské existence. Od „tohle je geniální“ až po moment, kdy jsem chtěla rukopis spálit, popel sežrat, a přitom ještě napsat na oblohu dýmovým písmem: „NEČTI TO!“

S láskou, černým humorem a s díky, že tu jste

A stylized, handwritten signature in black ink, appearing to read 'Roan'. The signature is fluid and expressive, with a long, sweeping underline that loops back towards the end of the word.

Postavy z Útulku

Jednorožec

Symbol všech snů, ideálů a očekávání. Důkaz, že realita má smysl pro humor.

Ing. Dokonalá

Má slabost pro bižuterii, humor a pravdu. Najdete jí s rozmazanou řasenkou a otevřeným proseccem.

Egouš

Král sebevědomí, co mu sahá až nad hlavu. Kdyby mohl, ocenil by se sám.

Čivava

Věrná, oddaná... na hranici stalkingu. Její motto: Miluju tě tak moc, že tě nenechám dýchat. A ještě ti zkontroluju telefon.

Kočka

Všechno má na háku. Opravdu všechno.

Osel

Unavený, ale věrný. Nosí všechna „jednou“. Začne... ale ne dneska.

Víla

Má krystaly, kombuchu a tik v oku. Medituje tak dlouho, že občas omdlí.

Paní Možná

Nikdy neříká ne. Ale ani ano. Specialista na „ještě uvidíme“.

Další postavy se budou objevovat průběžně. Protože nic se nehýbe tak živelně jako lidská hlava.

Epizoda I:

Jednorožec u nás doma

aneb nikdo ho nezval, ale prdí třpytky

U nás doma žije Jednorožec.

Prostě se jednoho dne objevil a od té doby tu je.

Žádná paráda. Žádný „a teď se mi změní život“.

Spíš jsem otevřela dveře a on tam stál. Trochu tlustej. Kopyta špinavý. Hříva pamatuje lepší časy. Výraz typu: Čau. Asi tu chvíli pobudu. Z darmo ale nevozím ani děti do školy...

Ale neber Jednorožce, že jo.

První, co udělal, bylo, že šel do lednice. Vyklopil jogurt na zem. Myslela jsem, že ho chce. Nechtěl. Překážel mu v cestě za šiškou vysočiny. Prioritky jak prase a v sobě nejen moudrost věků, ale i cholesterol jak po třech Vánocích...

Má zvláštní talent třpytit se přesně ve chvílích, kdy by bylo lepší držet hubu. A prdět duhu pokaždý, když se snažím tvářit, že mám život pod kontrolou. Což je mimochodem stav, který trvá asi tři minuty týdně. V dobrým týdnu.

A pak jsem to zkusila. Ne nic zásadního. Jen tak. Na zkoušku. Je to přece Jednorožec. Říkám mu: Hele... nemohl bys mi třeba pomoci... vyhrát ve sportce?

Podíval se na mě. Dlouze.

Zaskřípal zuby. Ne magicky. Ale tím způsobem, co značí: už jsem to slyšel. A stálo mě to křídla.

Jednorožci křídla nemají. Ty má Pegas.

Tenhle si je přál. A ne jen tak pro parádu. Ne kvůli Instagramu nebo aby vypadal líp na pohlednici.

Ne že by je nikdy neměl.

Měl.

Přišel o ně kvůli lásce. Byla to podmínka. Že přestane být tím, kým je. Že se vejde. Že nebude moc. Že nebude jinej. Souhlasil. A od té doby prdí třpytky místo kouzel a tváří se, že mu to nevadí.

Třeba dneska. Pekla jsem. Bábovku. Nevyklopila se. Držela ve formě jak trauma v rodině. Vyklopení proběhlo. Důstojnost zdrhla.

Tady nepomůže nic – ani kdyby jí Jednorožec posypal třpytkama a zpíval u toho *Narodil se Kristus Pán*.

Tvrdil mi, že všechno je jen lekce. Lekce čeho, ty vole. Trpělivosti? Vraždy?

Stál mi za zády, opřenej o linku, a mudroval: „Všchno je o nastavení mysli.“

Já měla v ruce formu a nastavovala mysl tak, abych ho nezabila a nešla si sednout.

Vedle lednice leží jeho batoh. Velkej. Ošoupanej. Bez zipu. Koukaj z něj sny. Některý hezký. Některý dost naivní. A některý už smrděj, protože tam ležej roky a nikdo s nima nic nedělá. Jednorožec tvrdí, že na ně dojde. Jednou. Až bude čas. Nebo až mu někdo jiný vyřeší život.

Občas se na ten batoh dívám a říkám si, že problém nejsou ty sny. Problém je, když je pořád taháš, ale čekáš, že se splní samy. Jednorožec to slyší. Dělá, že ne. Má sluch jak egomaniak na terapii.

Pak se samozřejmě objeví Ing. Dokonalá. Vždycky ve chvíli, kdy mám pocit, že to dneska docela dávám. Ing. Dokonalá má řešení na všechno. Kromě vlastního života. Postaví se do dveří, rozhlídne se po kuchyni, po mouce na zemi, po bábovce ve vizuální krizi a po Jednorožci, co prdí třpytky do dřezu, a klidně řekne: „To by šlo. Kdybys víc chtěla.“

Čivava brečí v koutě, protože jí někdo neodepsal dvanáct minut. Tvrdí, že je v pohodě. Její nervový systém má jiný názor.

Vlastně dva. Jeden panikaří a druhý si to natáčí na pozdější sebezníčení.

Stála jsem – pocit rozjebanýho origami.

Složená na tisíc způsobů, ani jeden použitelný.

Jednorožec běhá po kuchyni a střílí ze zadku třpytky. Třpytky nejdou vysát.

Občas taky prdí duhu. Ne metaforicky. Reálně. Máme ji i ve spárách. Mezi dlaždičkama, v rohu u linky a trochu i v hlavě. Říkala jsem si, jestli fakt existuje. Tak jsem na něj chvíli čuměla. On se na mě podíval, vytrhnul si chlup z prdele a strčil mi ho pod nos. Jen tak. Aby bylo jasno.

Žádný světlo z nebe. Žádný znamení. Jen chlup a pohled typu: tak co, už věříš?

Tehdy mi to došlo.

Možná nejsem rozbitá. Možná nejsem ani špatná.

Možná jen žiju s plným domem emocí, bordelem v hlavě a jedním tlustým Jednorožcem, kterej mě občas sere.

Ale kdyby odešel, bylo by tu ticho.

A to by mě děsilo víc než všechny třpytky světa.

Epizoda 2:

Egouš

aneb ten, co se přišel jen podívat, protože on přece žádný problémy nemá

(Poznámka pro čtenáře: není to můj manžel. Fakt ne.)

Auuuu... Jednorozec mi od rána několikrát stoupl na nohu. Má u toho kecy, že se dá i říct, že mi šlápl na kuří oko. Testuje, jestli si pořád nemyslím, že neexistuje. Znovu mu prý přišlo, že jsem zapochybovala. Tak kopyto.

Bylo těžké. Teplé. Nepohodlné.

„Fantazie tolik neváží,“ řekl.

Seděla jsem u stolu, držela hrnek s kávou a přemýšlela, jestli je horší bolest v noze nebo v hlavě. Jednorozec si stoupl bokem, jako by to byla náhoda, a tvářil se uraženě. Domácí pohoda jak z katalogu. Jen s kopytem.

A to den teprve začal.

Přišla návštěva.

Egouš tvrdí, že se stavil jen na chvilku. Na kafe. Ze zvědavosti. Že šel zrovna kolem a chtěl se jen podívat, jak to u nás vlastně vypadá. Rozhodně ne proto, že by něco řešil. On totiž nic neřeší. Nikdy. Maximálně ostatní.

Vešel s jistotou někoho, kdo má pocit, že když vstoupí do místnosti, měla by se lehce naklonit osa Země. Rozhlédl se, pousmál se a bylo jasné, že už má hotovo.

Já se při pohledu na něj automaticky chytla zárubně, jak opilá zadržím. Preventivně.

Rozlil po chodbě vůni sebeobdivu. Takovou tu těžší. Lepivou. Co se drží v nose a nejde vyvětrat ani otevřeným oknem. Sluneční brýle měl i doma. Prý světlo. Já myslím, že spíš publikum.

Rady rozdával zdarma. O to byly dražší.

Kočka ani nezvedla hlavu. Jen otevřela jedno oko.

„Přišel ses podívat, nebo nám to chceš vysvětlit?“

Egouš protočil oči. Tvrdí, že má alergii na kočky. Ve skutečnosti má alergii na otázky, na které nevymyslí odpověď do tří vteřin. Každou větu začínal stejně: *Já osobně si myslím...* a končil ji ještě jistěji: *a kdo má mozek, dá mi za pravdu.*

Usmíval se tím svým patentovaným úsměvem. Takovým tím, co by si klidně mohl nechat zapsat jako kulturní památku arogance.

Jednorožec seděl v koutě a mlčel. V batohu mu zašustily sny, ale hned se zase uklidnily. Některé věci se před Egoušem neříkají nahlas. Ne proto, že by byly slabý. Ale proto, že by je okamžitě rozcupoval, opravil a vrátil s poznámkou: „Tohle máš blbě.“

Jednorožec si mumlal, že ten, kdo ví, většinou moc nemluví. Protože v přítomnosti Egouše se moudrost raději schovává jak introvert na diskotéce.

Egouš se usadil na sedačku jako Viking před emoční bitvou, vytáhl z kapsy zrcátko a upravil si nápis na tričku: Jsem nejlepší důvod, proč se ostatní snaží.

Ano. Nosí to dobrovolně. Ano. Myslí to vážně.

Pak se ozvaly podpatky. Ten zvuk znáš. Ing. Dokonalá.

Egouš se otočil... a na vteřinu neměl co říct. Což ho samotného vyděsilo víc než ji. Emoce mu udělala malou dopravní nehodu v hrudi.

„Já tě nekomentuju,“ vyhrkl rychle, protože ticho je pro něj nebezpečný. „Já tě sleduju. Ty jsi chyba v systému. Krásná. Nedosažitelná. Přesto... narušuješ můj signál.“

V místnosti bylo ticho. Kočka přestala příst. Jednorožec si decentně odkašlal. Ing. Dokonalá se usmála. Jen lehce. Tak, že by si toho normální ego ani nevšimlo. Jenže Egouš jo. V hrudi mu něco křuplo. Nebyl to hlad. Nebylo to trávení. Byla to emoce. Ta levná. Nečekaná. Bez návodu.

Na vteřinu to vypadalo, že se tu rodí něco velkého. Jenže Ing. Dokonalá se naklonila blíž, položila mu ruku na rameno – jemně, skoro lidsky – a tiše řekla:

„Neblbni. To, co ti teď tluč v hrudi, není láska. To je tvoje nafouklý ego.“

Otočila se a odešla. Podpatky klapaly o podlahu jako potlesk za scénu, která skončila dřív, než se stihla zkazit.

Egouš zůstal poprvé bez komentáře. A někde uvnitř se objevilo místo, kam už nefoukalo jeho vlastní já-vím-líp.

Koukla jsem se na Jednorožce. Jeho výraz byl divnej – napůl soucit, napůl „to je ale blbec“. Zakousnul se mi do trička, přitáhl si mě blíž a mlčel.

„Tohle bolí,“ zamumlal nakonec.

„Co?“

Kývl směrem k Egoušovi.

„Nosí se to blbě. A sundává ještě hůř.“

Fig. 1.
Egouš

Epizoda 3: Paní Možná

aneb jak nic nerozhodnout, a ještě u toho vypadat duchovně

Paní Možná je taková ta tetka z Horní Dolní. Nikdy přesně nevíš, jestli přijde. Když přijde, nevíš, jestli zůstane. Když zůstane, nevíš proč. Dokáže tři hodiny sedět na lavičce a přemýšlet, jestli má vstát. Pak si řekne, že to ještě nechá otevřený. Prostor je důležitý.

K nám domů nepřišla. Ona se spíš tak... objevila. Jednoho dne tu prostě byla, seděla u stolu, míchala si bezkofeinový kafe a říkala: „Uvidíme.“ Od té doby se u nás pořád něco uvidí. A nic se nestane.

Teď má seminář. Aspoň myslím. Na dveřích visí papír: SEMINÁŘ PANÍ MOŽNÉ – začátek: možná v šest. Nebo později. Polštáře po obýváku, světlo tlumený a ve vzduchu očekávání, který se zatím nechce realizovat. Paní Možná přichází pomalu. Má na sobě šaty, co jsou buď noční košile, nebo duchovní róba z výprodeje.

„Dobrý večer... nebo odpoledne,“ začne a sedne si na polštář. „Dnes bych s vámi chtěla mluvit o... no... o tom, co se ukáže.“ Nikdo netleská. Nikdo neodchází. Všichni čekají. „Život je proud,“ pokračuje. „Někdy je důležitý netlačit. Nechat věcem prostor.“

V rohu si odkašle Osel. „Mělo to začít včera.“

„Včera ještě nebyl správný čas,“ odpoví Paní Možná klidně. Řekne to tak přesvědčivě, že jí to na vteřinu skoro uvěříš.

Osel si pak brumlá, že Paní Možná nikdy nic nevyhloučila. Ani svatbu. Ani rozvod. Ani želvu. Její kalendář je plný bílejších míst, kterým říká prostor pro příležitosti. Realita tomu říká olympijská prokrastinace. Jednou dokonce prohlásila, že možná přijde i na vlastní pohřeb.

Vzadu stojí Jednorožec. Když je Paní Možná poblíž, trochu vybledne. Zadkem mu unikne tichý duhovej prd, spíš povzdech než výbuch, a cedule na zdi se sama přehoupne z **Už brzy** na **Uvidíme**.

Pak se otevrou dveře. Egouš. Rozhlídne se a ušklíbne. „Seminář pro lidi, co nevědí, co chtějí? Vedený někým, kdo to taky neví?“ Paní Možná se usměje. Neodpoví. Možná ho slyšela. Možná ne. U ní nikdy nevíš.

„Tak... možná bychom mohli začít dechovým cvičením,“ navrhne.
„A možná taky ne. Hlavně na nic netlačte.“

Osel protočí oči.

Pak ten zvuk. Podpatky. Ing. Dokonalá. Tvrdí, že jen šla kolem. Ale víš, jak to je. Některý lidi nikdy nikam nejdou jen tak. Zastaví se ve dveřích a na vteřinu se všechno zpomalí.

Egouš se tam nepodívá. Ale ví, že tam je. A ona ví, že on ví. A to bohatě stačí. Vzduch zhoustne. Ne dramaticky. Ing. Dokonalá se usměje. Jen lehce. Egouš polkne. Poprvý nemá připravenou větu.

Jednorožec se nakloní k Oslovi a tiše řekne: „Tohle bude bolet.“

Pak už se jen díval a věděl svoje. Některý ticha poznáš podle toho, že v nich začne bolet starý místo na zádech, kde kdysi bývala křídla. Jen si potichu prdnul duhu a šel si sednout trochu dál od lidí.

Epizoda 4:

Víla

aneb jak bouchla kombucha, krystaly zradily a mantra to nedala

Víla je ten typ člověka, co má odpověď dřív, než vůbec pochopí otázku. Když hoří dům, řekne, že je to transformace. Když se jí hroutí život, usměje se a pronese: „Vesmír ví, co dělá.“ Když se jí zeptáš, jak se má, odpoví automaticky: „Všechno je v pohodě.“ Říká to tak často, že už tomu skoro věří i její hrnek.

To ráno bylo typický ezo-ráno. Ve vzduchu levandule, na stole domácí kombucha a Víla si ladí čakry. Nebo se o to aspoň snaží. Sedí v lotosu, kterej připomíná spíš lotos po bouračce na D1, na čele nalepenej ametyst a kolem sebe krystaly v přesném kruhu, protože bez kruhu by to přece nefungovalo.

Citrín už vypadal, že to s ní vzdal minulý týden. Růženín měl výraz „hele, dělej si to sama“ a ametyst... ten tam byl hlavně proto, že je hezkej. A hezký věci se přece počítaj. I když nefungujou. Z repráku zněla meditační hudba, co měla uklidňovat, ale spíš připomínala tibetskou kozu po třetí noční.

„Všechno je v pohodě... všechno je v pohodě...“ opakovala Víla mantru a koutkem oka sledovala kombuchu, která začínala podezřele bublat. Takovým tím způsobem, kdy ještě doufáš, že je to proces, ale někde uvnitř už víš, že to je průser.

Pak to přišlo. Kombucha bouchla jak potlačený trauma na rodinný oslavě. Bylo jasné, že dneska se nečistí čakry, ale koberce. Kombucha byla všude. Po zemi, po Vile, po krystalech. Citrín uraženě zajel pod gauč. Růženín jí přistál na nártu. Ametyst trefil přímo třetí oko. Přesně tam, kde se má otevírat vědomí. Otevřelo se. Brutálně.

„Do prdele!“ vyletělo z Víly. Což rozhodně nebyla mantra z kurzu Jak mluvit s Vesmírem bez vulgarit.

Do dveří nakoukla Kočka, protáhla se a líně pronesla: „Měla sis to vyřešit včera.“ A zmizela. Protože kočky nikdy nezůstávají u následků.

Jednorožec se jen pousmál a vytáhl z batohu papírek, na kterém stálo:

Kdo hledá klid, najde chaos. Kdo hledá chaos, dostane kombuchu do ksichtu.

Samozřejmě nesměl chybět Egouš. Sluneční brýle, výraz *já jsem ti to říkal*. „Tak co, Vílo?“ ušklíbl se. „Vibrace dneska nějak vysoko, co?“

Uklouzl. Jen trochu. Ale dost na to, aby to bylo uspokojivé.

Víla k němu zvedla hlavu. Vlasý slepený, krystaly po zemi, v očích měla to, co už nebyla ezoterika. Nadechla se, že mu vpálí něco moudrého... a místo toho se rozesmála. Opravdově. Nahlas. Tak, že jí tekly slzy a už nebylo jasné, jestli jsou z emocí, nebo z kombuchy.

„Víš co, Egouši?“ vydechla mezi smíchem. „Dneska je to fakt v pohodě. Protože jestli mě život něco naučil, tak to, že nejlepší očista je smích... a sprcha.“

Egouš protočil oči. „No jo. Ale ten bordel si vytřeš sama.“

Víla vstala klouzavým krokem připomínajícím jogína na banánový slupce a šla pro mop. Krystaly nechala tam, kam spadly. Poprvý necítila potřebu je hned rovnat. To bylo možná nejvíc duchovní, co ten den udělala.

Protože někdy „všechno je v pohodě“ není mantra.

Je to moment, kdy se tomu konečně zasměješ.

Pak to cvaklo. Kombucha doputovala k zásuvce. Útulek zhasl. Tma. Ticho.

Jen Kočka v dálce zamňoukala:

„A dneska jsme bez wifi, miláčkové... a z toho se posereme všichni.“

Epizoda 5:

Čivava

aneb když ti neodepíše dvanáct minut a ty už plánuješ vlastní pohřeb

Pssst, potichu.

Tady už ale ticho není klid. Tady je to nebezpečný ticho. Takový to, co má hlas a šeptá: „Zkontroluj to ještě jednou.“

Na gauči sedí Čivava. Mobil v ruce. Čumí na displej tak intenzivně, že by zprávu dokázala přivolat silou vůle. Jedenáct minut a čtyřicet sedm vteřin bez odpovědi. Katastrofa antických rozměrů. Upřímně, myslím, že Trója hořela míň.

„To je v pohodě,“ procedí skrz zuby. „Já nejsem ta, co šílí.“

Říká to přesně ve chvíli, kdy po patnáctý kontroluje signál, wi-fi, data a možnost, že on mezitím umřel.

Neumřel. Byl online před třema minutama.

Kočka se líně protáhne na parapetu.

„Možná prostě jen nechce psát.“

Čivava ztuhne. To není možný. Poslal srdíčko. GIF s medvídkem. Řekl, že jí rozumí. Tohle se lidem, co si rozumí, přece nedělá.

Přechází po místnosti. Mobil v ruce. Hlava plná scénáře ohledně zprávy, kterou chce možná napsat.

V koutě sedí Egouš a leští si imaginární medaili za *Já-jsem-ti-to-říkal*.

„Možná by ses neměla zbláznit pokaždý, když někdo dýchá bez tebe.“

Čivava ho ignoruje a píše kamarádce:

Hele... asi hodil mrtvého brouka. Mám mu napsat znova? Ale nechci vypadat jak blázen.

Dvanáct minut. Zelený puntík. Nic.

„Já nejsem závislá,“ šeptá, zatímco googlí *jak působit v pohodě, když nejsi v pohodě*.

Jednorožec projde kolem.

„Já čekal na odpověď tři roky.“

To už je na Čivavu moc. Sesune se na gauč a obejmeme polštář.

„Už nikdy nikoho nebudu milovat. Pořídím si psa. Nebo dva. Protože všichni jsou stejně stejní.“

Pípla zpráva a Čivava vyskočila, jako kdyby právě vyhrála olympiádu ve stalkování.

Obličej jí rozzářil úsměv tak široký, že by rozsvítil celý Útulek.

„Vidíš?! On na mě myslí!!!“ zapištěla a začala vymýšlet tu správnou odpověď, která bude nenucená, cool, lehce nedostupná, ale zároveň zamilovaná.

Egouš protočí oči. Kočka zívne. Osel zamumlá, že by odepsal... ale až zítra.

Svět Čivavy je zase na chvíli v pořádku.

Do příštích osmi minut ticha.

Chtěla jsem osvícení.
Dostala jsem brýle na čtení,
bolavý koleno a schopnost smát se věcem,
které by mě dřív zničily.

Beru ♥

IO?

1. Proč mi neodepisuje?

Je online. Puntík svítí. Ticho. Z normálního člověka je během tří minut detektiv, psycholog, astrolog a občas i šaman. Bonus: hledání spojitosti mezi retrográdním Merkurem a Messengerem.

2. Myslí to vážně?

Řekne „uvidíme“, „teď to nechci řešit“ nebo „mám tě rád jako člověka“.

Ty slyšíš: možná jednou, až dozraje, až se změní, až se stane zázrak. Fantazie jede rychleji než rozum. Vždycky.

3. Proč pořád přitahuju ty stejné typy?

Protože je poznáš hned. Jsou ti povědomí. Víš, co od nich čekat – i když to bolí. Mozek má radši známou bolest než neznámý klid. Navíc... drama je levný a dostupný.

4. Vráť se ke mně?

Ignoruješ důvody rozchodu, protože samota bolí víc než pravda. Do hry nastupuje playlist, vzpomínky a stalking, kterej si sám před sebou omluvíš jako „náhodu“.

5. Jak ho nebo ji přimět, aby se změnil/a?

Nejde to.

Ale stejně to zkoušíš. Protože naděje je mrcha. Má otevřeno non-stop.

6. Jak se dostat z friendzone?

Krátká odpověď: blbě.

Delší odpověď: už máš permanentku. Bez možnosti vrácení peněz.

7. Je to ten pravý / ta pravá?

Po dvou schůzkách už víš, jak by vypadala kuchyň.

Po třech týdnech jména dětí.

Po pár měsících zjistíš, že to dítě se jmenuje Hypotéka.

8. Proč mi lže?

Protože může. Protože chce. Protože ví, že otázky sice kladeš, ale odpovědi slyšet nechceš.

9. Mám mu nebo jí napsat?

Vzpomeneš si na Čivavu.

10. Jak zapomenout na ex?

Teoreticky pomáhá blokace a terapie.

Prakticky: noční přemýšlení, starý písničky a sklenička, co se nějak sama dolívá.

Pointa?

Možná nikdy nepřestaneme hledat odpovědi na všechna tahle PROČ. Ale víš co? Největší magie je v tom, že přežiješ i bez odpovědi.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Jednorožec z Útulku.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.